

РЕШЕНИЕ

№ 9394

гр. София, 18.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **11676** по описа за **2024** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на М. М. С., от [населено място], [улица], чрез пълномощника си адв. Х. Л. срещу Решение № 2759/12.06.2024 г., постановено по АНД № 6232/2024г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение ,116-ти състав.

С обжалваното решение е потвърдено Наказателно постановление № 24-4332-005780 от 20.03.2024 г. на началник сектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР)- Отдел „Пътна полиция“ (ПП), с което на касатора е наложено административно наказание глоба, в размер на 100 лева за нарушение на чл. 6,т.1 от ЗДвП и са му отнети 10 контролни точки.

В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е неправилно и несъобразено с разпоредбите на ЗАНН. Конкретно сочи, че не са спазени изискванията на чл. 57, ал. 1,т.5 от ЗАНН, като твърди, че не става ясно на коя дата и в колко часа е извършено нарушението за което е санкциониран касатора, както и че е нарушена чл.57,ал.1,т.7 от ЗАНН,тъй като не са посочени изрично разпоредбите, които са нарушени, а от административно наказващия орган единствено е отбелязано, че на водача се отнемат 10 контролни точки на основание Наредба № Из-2539/17.12.2012г. на МВР.Счита, че е недопустимо да се обосновава налагане на наказание единствено и само с посочване

заглавието на нормативния акт. Искането до съда е да постанови решение, с което да отмени решението на СРС и НП. Претендират се разноски.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован не се явява, представлява се от адв. Л., който поддържа жалбата и моли решението на въззивната инстанция да се отмени като неправилно. Претендира сторените от касатора разноски в производството пред СРС за адвокатско възнаграждение -400лв., съгласно представен по списък.

Ответникът, началник група в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), Отдел „Пътна полиция“, се представлява от юрк. С. М. която оспорва жалбата и моли съда да я остави без уважение като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Приетата от районния съд е фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал на основание чл.283 НПК, както и от показанията на свидетелите Н. К. и Р. Е.. Установено е, че на 07.03.2024 г., около 01.04 часа, в [населено място], свидетелите Е. и К. ,служители на ОПП СДВР, се движили с патрулен автомобил и достигнали кръстовището на ул. Околовръстен път и ул. П., което се регулирало със светофарна уредба.Свидетелите забелязали ,че по ул. Околовръстен път с посока на движение от бул. Ц. Б. III към бул. Бр. Б., М. М. С. управлявал товарен автомобил Ф. А. ,с рег. номер С., собственост на „Керът Ренталс“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], като на кръстовището с ул. П. и [улица], водачът приближил, навлязъл и преминал кръстовището на забранителен червен сигнал на трисекционната светофарна уредба, работеща в нормален режим. Св. К. имал пряка и ясна видимост към светофарната уредба, регулираща навлизането в кръстовището от пътя, по който се движил жалбоподателя и възприел светещия за С. забранителен червен сигнал за навлизане в кръстовището към момента ,в който касатора преминал през него. Свидетелите спрели товарния автомобил и извършили проверка на водача ,след което св. К. съставил на касатора АУАН № GA1211379, от 07.03.2024г. АУАН бил генериран от ползвания от служителите на ОПП-СДВР таблет чрез нарочен софтуер, в който съставителя на АУАН имал възможност да въведе при съставянето само регистрационния номер на МПС,името на водача, обстоятелствата във връзка с нарушението като словестно

описание, нарушената законова разпоредба, както и имената на свидетеля по АУАН. Датата на нарушението се генерирала автоматично от софтуера и съвпадала с датата и часа на започване на проверката, при въвеждане на ДКН на проверяваното МПС, който се запаметявал. Служителят на ОПП СДВР нямал възможност да въвежда датата на нарушението ръчно или да я коригира. При преглед на проекта на съставения АУАН била констатирана грешка в софтуера, била посочена дата „06.03.2024г. в 21:12часа“, като след констатирането на грешката били принтирани три екземпляра от така генерирания от системата АУАН/два за ОПП СДВР и един за нарушителя/след което, св. К. „на ръка, с химикал, нанесал и в трите екземпляра на АУАН точната дата и час на нарушението “07.03.2024г. около 01:04часа“, след което запознал касатора С. с извършената корекция, и двамата свидетели подписали коригирания проект за АУАН. Съставеният и коригиран АУАН в три екземпляра били представени на нарушителя С. ,който ги подписал без забележки и възражения и съответно получил екземпляр от коригирания АУАН, въз основа на който било издадено обжалваното НП. По делото няма данни касаторът да се е възползвал от възможността, предоставена му по чл. 44, ал. 1 ЗАНН.

Въз основа на тази фактическа обстановка въззивният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора. В изпълнение на изискванията на чл.314, ал.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН, въззивният съд е разгледал жалбата по същество, като е изследвал правилното приложение на процесуалния и материалния закон. При така извършената проверка е счел, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати нарушения на процесуалните правила, вкл. по чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, обуславящи отмяна на НП, като АУАН и НП изхождат от компетентни длъжностни лица.

Решението е правилно.

Изводите на първоинстанционния съд за доказаност на нарушението и за липса на процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство кореспондират на установената правилно фактическа обстановка и се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, която на основание чл. 221, ал. 2, пр. последно АПК, препраща към тях. Настоящият съдебен състав изцяло споделя мотивите на въззивния съд за законосъобразност на обжалваното наказателно постановление..

Неоснователно е касационно оплакване за допуснати процесуални нарушения на чл. 57, ал. 1, т.5 от ЗАНН. Не се споделят доводите в касационната жалба, за допуснати процесуални нарушения при съставяне на АУАН, ограничили правото на защита на касационния жалбоподател.

Настоящата инстанция намира за недопустимо възражението за неправилно отнемане на контролни точки. Както правилно е посочил СРС в тази му част НП не подлежи на съдебен контрол по реда на ЗАНН, тъй като отнемането на съответния брой точки настъпва по силата на закона (чл. 157 ЗДвП). С посочената разпоредба контролните точки са въведени единствено като средство за отчитане на установени нарушения, без да третира отнемането им като самостоятелно административно наказание или принудителна административна мярка. Отнемането на контролни точки не фигурира нито сред принудителните административни мерки, нито сред наказанията по ЗДвП. Оттук се налага заключението, че отнемането на контролни точки е фактическо действие с контролно-отчетен характер, което изпълнява предупредителна (по отношение на водачите) и информационно-статистическа (от гледна точка на

контролните органи) функция. Контролни точки се отнемат само въз основа на влязло в сила наказателно постановление (чл. 3,ал.1 от Наредба № Из-2539/2012г. на министъра на вътрешните работи). Броят на контролните точки, които се отнемат е определен конкретно за отделните видове нарушения на правилата, установени със ЗДвП. Евентуалните грешки при фактическото посочване в даденото НП на броя на отнетите контролни точки подлежи на съдебен контрол в производството по обжалване на заповед по чл. 171, т.4 от ЗДвП. В случая такова липсва, поради което искането е недопустимо.

Наказателното постановление и АУАН са издадени в срок от надлежен орган, в предвидената от закона форма, подписани са съгласно изискванията на закона, дадена е възможност за възражения на нарушителя и съдържат реквизитите, посочени в чл. 42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН. Правната квалификация на нарушението е определена правилно от административнонаказващия орган. Наложено наказание е съобразено с определения от закона размер.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд ,то обжалваното решение ,като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора искането на касатора за присъждане на разноски по представения списък е неоснователно.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 63д,ал.3 вр. ал.5 ЗАНН на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение. Размера на последното съдът определя на 80 лв., съобразно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН Административен съд София – град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2759/12.06.2024 г. постановено по АНД № 6232/2024 по описа на Софийски районен съд, НО, 116-ти състав.

ОСЪЖДА М. М. С., ЕГН [ЕГН],от [населено място], [улица] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 (осемдесет) лева – юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.